

Kapitola druhá: Najdeme ji, i kdybych se měla

Kahira – o den později

„Fajn. Takže kde začneme?“ tázala se velmi zvědavě Sarah v kanceláři Wenera von Croye, přičemž si zapřáhla ruce o stůl a přisunula si židli. Bratr jí sledoval, pak si však všiml knihovny, která stála po jeho levici, přistoupil k ní a upřeně studoval knihy. Werner stál u okna a přes žaluzie se díval na fontánku, co stála ve středu náměstí. Jeho pohled byl smutný. Stále se obviňoval ze smrti žačky, na které, i když si to nikdy nepřipouštěl, mu záleželo více, jak na vlastním životě. Tam u pyramidy jejího posledního dobrodružství přísahal, že zasvětil život k nalezení jejího těla.

„Chcete snad říct, kde začnu já?“ odpověděl jí. Tato odpověď oba sourozence zarazila.

„No, to si děláte srandu? Proč bychom vám nemohli pomoci?“

„Protože jste stále děti!“

„Moc vtipné. Už dávno nejsme děti!“ oponoval mu Michael. „Vždyť už jsme na vysoké škole!“ přidala se Sarah.

„Dobrá, vy dospělí vysokoškoláci. Jak byste mi mohli pomoci?“ V místnosti nastalo ticho. Sarah se zvedla ze židle a přistoupila ke svému bratrovi. Ten na ni mrkl pohledem, jako že už je vše ztracené. Zírali na sebe, nevěděli co říci. Slyšeli jak vítr venku zvedá písek. Jak voda pomaličku odkapává z kohoutku. Ale i přes tyto zvuky, bylo ono ticho stále v místnosti. Bylo v místnosti a překračovalo únosnou hranici.

„Stále čekám, vysokoškoláci. Jak byste mi mohli pomoci?“

Sarah už to nevydržela: „No, ... mohli bychom ... mohli bychom... tak mi trošku pomoz, Michaeli!“

„Už vím. Mohli bychom Teda ne, to by nešlo! Ale snad bychom.... Počkat! To by taky nešlo.“ Michael už vážně nevěděl co říci.

„Mohli bychom sázet palmy!“ vykřikla Sarah.

„Sázet palmy? To tě nenapadla větší kravina?“ praštil ji do ramene Michael.

„Tak vidíte, vysokoškoláci. Nemáte žádné uplatnění. Ani vlastně nevím, proč sedíte v mojí kanceláři. Odejděte odsud a to hned!“ odvětil je Werner a ukázal svou hůlkou směrem ke dveřím.

„To se ti vážně povedlo!“ zašeptal Michael a pak prohlásil nahlas. „Víte, možná jsme neužiteční, ale máme v sobě zvědavost a rychle se učíme. Jsme ochotní pracovat! Jsme ochotní dřít! A za naši hrdinku jsme ochotni položit i život!“

„No a? Ven!“

„No, dobrá už jdeme. Mimochodem, můžu si půjčit tamtu knihu o životě Kleopatry?“

„Jo, můžete, vezměte si ji a jděte!“ zařval už Werner a otočil se zpět pohledem k fontáně. Sarah otevřela dveře a vystoupila ven. Její bratr ji následoval, přičemž v ruce držel knihu Kleopatřin život a sto pravd, které jste ještě nevěděly. Oba sešli schodiště a sedli si na tu Wernerem tolik pozorovanou fontánu.

„Fajn, takže co teď?“ zeptala se Sarah.

„No, jestli si myslíš, že se tak lehce vzdáme, tak to teda ne!“

„Jsem ráda, že souhlasíš. Mimochodem jsem si všimla jistých plánů na jeho stole. Taktéž jsem ho slyšela, když si s kýmisi povídal. Má v plánu vyjet zítra za svítání se skupinou průzkumníků, záchranářů a archeologů k oné pohřební pyramidě. Myslím, že to je naše příležitost.“

„Už jsem ti někdy řekl, že by z tebe byl perfektní agent, sestřičko?“ pochválil ji Michael.

„To si piš, že byl! Bratříčku.“

Dalšího dne – ráno

Před sídlem Wenera von Croye stálo spousty dodávek. Mnoho mužů přehazovalo různé bedny a nakládalo je do nich. Nikdo však netušil, co se ukrývá vevnitř. „Tahle bedna je nějak těžká. Bůh ví, co ten dědek všechno sebou veze.“ Konstatoval dělník a pokračoval ve skládání beden. Mezitím se u hlavního vchodu vynořila bílá postava. Ano, byl to on. Opět velký učitel. Ovšem tentokrát byl jeho bílý oblek vyprán a vyžehlen. Nadechl se čerstvého ranního vzduchu a když procházel okolo dělníka, suše konstatoval: „Pouze věci na výkop. Pouze věci na výkop.“ Vydechl si a přistoupil ke své limuzíně.

„Vyrážíme!“ kdosi zařval a v ten moment všichni nasedli do dodávek a vyjeli směrem k osudné pyramidě, samozřejmě s von Croyem v čele.

Werner seděl za volantem svého vozu a vedle něj seděla jeho blond, růžově oděná asistentka Dryová. „Povězte mi něco, Wernere. Jak to děláte, že je Vaše prádlo tak bílé?“

„Co je to za dotaz, Dryová?“

„Jen tak mě to zajímá. Nebojte. Však já to nikomu nepovím.“

„No dobrá. Používám běžný prací prášek.“

„Jé, tak to jsem netušila.“

„Tak teď už to víte.“

V podobném duchu probíhal i nadále jejich rozhovor, ovšem to pro příběh není podstatné. Pro příběh je podstatné to, co se dělo v nákladu jedné ze tří dodávek.

„Nemyslím si, že schovat se v této bedně byl nejlepší nápad.“ Zašeptal skrčený Michael na svoji skrčenou sestru.

„Taky se toho začínám obávat. Strašně potřebuji na záchod. Jak jsme tu shrbení, tak mi to strašně tlačí na močák.“

„Ať tě to ani nenapadne!“ zhrzil se bratr.

„Michaeli. Já už to fakt nevydržím!“

„Musíš Sarah, to zvládneš. Zhluboka dýchej. Nádech a výdech. Nádech a výdech.“

Sarah ho poslouchala a dokonce to i začalo fungovat, kdyby se jistí dělníci co seděli na oněch bednách nezačali taky bavit.

Dělník pravil: „Ty jo. To by jsi ani nevěřil o čem se mi dneska zdálo.“

„Ne, o čem?“

„Byl to nádherný sen. Byl jsem na tropickém ostrově, kde pěnílo moře. Nebe bylo azurově mokré, teda modré a všude tekly vodopády. Voda se tak třpytila a byly tam i fontány s pitnou vodou. Normálně tam byl i automat na led. Tak jsem si koupil Coca-colu a hlt po hltu jsem ji začal pít....“

„Michaeli, prosím tě, ať přestane. Já se tu počůráám!“

„Nesmíš Sarah. To zvládneme. Ucpí si uši!“

Sarah si své uši ucpala, ale i přesto slyšela, co dělník povídá. Pomyslela si: „No tak, holka. Mysli na něco jiného. Voda, voda, voda, voda. Říkám něco jiného. Záchod. Spláchnutí. NĚCO JINÉHO!!!! Auto. Skvělé. Auto jede. Jede po silnici, projelo okolo jiného auta. Přejelo přes kaluž. Kaluž je z deště. Déšť je voda. Né!“

V tom všechna auta zastavila. „Jsme na místě!“ kdosi zakřičel a naši sourozenci začali cítit, jak bednu, ve které byly ukryti, někdo přenáší na jiné místo. Věděli, že je někdo nadnáší. Věděli, že každou chvíli hrozí odhalení. V tom ucítily náraz podlahy. Sarah to nevydržela a otevřela bednu zevnitř. Vyskočila z ní a běžela se schovat za pyramidu. Michael vylezl z bedny též. Viděl jak všichni okolo, včetně velkého učitele a jeho asistentky na něj civí. Bylo mu mírně trapně.

Werner: „Vy? Co tady děláte!?“

„HEHE, volal někdo sázeče palm?“

Netrvalo dlouho a výkopy začaly. Pátrání po Laře Croft se rozběhlo a to ve velkém stylu. Všichni, nabiti energií, se hlava nehlava snažily objevit největší archeoložku dnešní doby. Ovšem postupem času, po té, co nic neobjevily, jejich nadšení začalo opadávat. Po prvním týdnu odjela Dryová. Prý si musí jet pro make-up. Pak přišlo na řadu spousty dělníků. Docházely peníze a Lara byla prohlášena za mrtvou. Čas ubíhal a nakonec zůstaly jen ti nejvěrnější. Pár lidí, co věřilo, že alespoň naleznou Lařiny pozůstatky, Werner von Croy a samozřejmě sourozenci Foxovi.

Ve Wernerově stanu

„Myslíte si, že na ní ještě někdo vzpomíná?“ řekla si Sarah jen tak pro sebe, ovšem nahlas.

„Určitě. Věřím v to.“ Odpověděl Werner a pokračoval: „Věřím, že teď někde v tento čas, sedí skupinka lidí, popíjí čaj a vzpomínají na dobrodružství, jež Lara zažila.“

„Snad máte pravdu, Wernere.“ Přidal se do rozhovoru Michael.

Von Croye to však nějak vzalo a tak vyšel ze stanu, postavil se k malé pískovcové zídce a zadíval se do dále. „Můžu za to já.“ Pomyslel si.

„Vidíš, co jsi způsobila? Teď je smutný!“ popichoval Michael svoji sestru.

„Chceš snad říct, že to je moje vina?“

„A né snad?“

A tak pokračovala běžná sourozenecká hádka mezi Foxovými. Werner to nemohl už nadále poslouchat a tak se vydal blížeji k osudové pyramidě, když tu k němu přibíhal malý egyptský chlapec. Už ho znal. Byl to přece syn jednoho z dělníků. Něco křičel, jen mu nebylo rozumět. Špatný zvuk se však zlepšoval s tím, jak se přibližoval.

„Něco jsme našli! Pojd'te, rychle!“

Ve von Croyovi se objevila špetka naděje. Je možné, že konečně dodržel slib, který zde před měsícem nechal své žačce? Spolu s chlapcem pospíchal do útrob černé kobky. Všude byla tma, sám nevěděl kam šlape a jeho jediná jistota byla ruka chlapce, jež ho táhla a čas od času zavěšená pochodeň, která plápolala temně červeným ohněm.

„Tady!“ pověděl chlapec a přistoupil ke svému otci.

„Ukažte mi to!“

Dělník se natáhl a podal Wernerovi onu věc.

„To je on! To je Lařin batoh.“